

Kitab Daniel - Nomer Satus Sèket Lima

Mbukak Wahyu Pungkasané Daniel: Lelakon Sing Sajajar karo Para Prawan Wicaksana

Jeff Pippenger

2024-03-24

Kita sampun wiwit nimbang wahyu pungkasanipun Daniel kanthi ngenali Daniel minangka pralambang umat prasytanipun Gusti Allah ing dinten-dinten pungkasan, lan kita sampun migunakaken ayat kapisan sesarengan kaliyan bab pungkasan kangge wiwit ngenali ciri-ciri nubuat saking umat ing dinten-dinten pungkasan punika ingkang dipralambangaken déning Belteshazzar. Umat prasytanipun Gusti Allah ing dinten-dinten pungkasan punika makili kaum Millerit saking gerakaning malaékat kapisan, lan satus patang puluh sekawan ewu saking gerakaning malaékat kaping tiga. Kaum Millerit netepi pasemon bab sepuluh prawan, lan pasemon punika kaulang malih kanthi saben aksara ing dinten-dinten pungkasan.

“Aku kerep katuntun marang pasemon bab sepuluh prawan, kang lima wicaksana lan lima bodho. Pasemon iki wis kalakon lan bakal kalakon nganti tumeka saben rinci miturut tembung-tembunge dhewe, awit pasemon iki nduwèni pangenan kang mirunggan tumrap jaman iki, lan, kaya pekabaran malaékat katelu, wis kalakon lan bakal terus dadi kayektèn saiki nganti tumeka pungkasaning jaman.” Review and Herald, August 19, 1890.

Pengalaman saka loro gerakan ing dina-dina wekasan iku, yaiku pengalaman Adventisme.

“Pasemon bab sepuluh prawan ing Matius 25 uga nggambarake pengalaman umat Advent.” The Great Controversy, 393.

Golongan Millerit makili gerakan malaékat kang kapisan, lan pengalamané uga katuduhaké déning pasamuwan Filadelfia. Ing taun 1856, gerakan Millerit Filadelfia ngalami transisi dadi gerakan Laodikia, lan ing pambrontakan taun 1863, gerakan iku banjur luwih lanjut ngalami transisi dadi pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia.

Satus patang puluh papat ewu iku nggambarake gerakan malaékat katelu, lan pengalamané uga digambarake déning pasamuwan Filadelfia. Ing taun 1989, kitab Daniel kabukak segelé marang pasamuwan Advent Hari Ketujuh Laodikia, lan ing tanggal 11 September 2001, gerakan Advent Laodikia wiwit, lan ing Juli 2023, transisi bali marang gerakan Filadelfia tekan.

Belteshazzar, utawa Daniel, nglambangaké gerakan Filadelfia ing dina-dina wekasan, sing mbalèni gerakan Filadelfia para Millerit “nganti marang saben aksarané.” Ayat kapisan saka wahyu pungkasan iku nglambangaké umat ing dina-dina wekasan mau, lan paseksèn pungkasan saka wahyu pungkasan iku kudu sarujuk karo paseksèn kapisan saka wahyu

pungkasan. Prosès panyucèn ing Daniel pasal rolas nandhakaké tambahé kawruh, lan loro golongan sing kanthi mangkono kawangun. Belteshazzar iku pralambang pungkasan saka wong-wong wicaksana ing dina-dina wekasan. Ing Daniel pasal rolas ana paling ora limang kayektèn sunnat sing dadi jangkar kanggo gerakan Millerit, kang kudu dibalèni ing gerakan malaékat katelu.

Sing kapisan yaiku prosès panyucèn kang ngasilaké rong golongan panyembah, mula kanthi mangkono netepi pasemon bab sepuluh prawan, becik ing gerakan wiwitan maupun ing gerakan pungkasan.

Nanging sira, hé Dhanièl, tutupen tembung-tembung iku, lan segelen kitab iku, nganti tekan wekasaning jaman: akèh wong bakal mlayu mrana-mréné, lan kawruh bakal saya tambah.... Lan Panjenengané ngandika, Lungaa ing dalanmu, Dhanièl: awit tembung-tembung iku katutup lan kasegel nganti tekan wekasaning jaman. Akèh wong bakal disucèkaké, lan diputihaké, lan diuji; nanging wong-wong duraka bakal tumindak duraka: lan ora ana siji waé saka wong-wong duraka bakal mangertèni; nanging wong-wong wicaksana bakal mangertèni. Daniel 12:4, 9, 10.

Pambedaning antarané wong wicaksana lan wong duraka (bodho), adhedhasar marang pangertené wong-wong mau (mbagi kanthi mental) tumrap tambahing kawruh sing kabukak ing wektu pungkasan, yaiku salah siji ing taun 1798 kanggo para Millerit, utawa taun 1989 kanggo wong satus patang puluh papat èwu. Umaté Gusti Allah dituntut supaya mangerti yèn Adventisme iku pengalaman saka pasemon sepuluh prawan, awit tanpa pangerten iku wong-wong mau ora bakal ngupaya mangerti kapan “wektu pungkasan” kanggo generasi pungkasan iku dumadi, utawa apa pesen sing nalika iku dibukak segelé. Tanpa pangerten yèn pengalaman Advent iku sawijining proses panggujian telung langkah, adhedhasar marang pangrembakaning kayekten sing lumaku saya maju, kang nuntun marang asil “urip-utawa-pati”, iku ora mokal kanggo ngenali kaluhuran panggilan saben Adventis dina kapitu. Belteshazzar nggambaraké sawijining umat sing mangerti yèn wong-wong mau wis ngliwati proses panyucèn sing digambaraké minangka “diresiki, diputihaké, lan diuji.” Proses panyucèn telung langkah iku kanthi cetha dipracaya minangka pakaryané Roh Suci.

Nanging Aku pitutur marang kowe satemene; tumrap kowe iku becik manawa Aku lunga: awit manawa Aku ora lunga, Sang Panglipur ora bakal rawuh marang kowe; nanging manawa Aku budhal, Panjenengane bakal Dakutus marang kowe. Lan manawa Panjenengane wus rawuh, Panjenengane bakal nyélaki jagad bab dosa, lan bab kabeneran, lan bab pangadilan: Bab dosa, amarga wong-wong mau ora pracaya marang Aku; Bab kabeneran, amarga Aku lunga marang Rama-Ku, lan kowe ora ndeleng Aku manèh; Bab pangadilan, amarga panggedhéné jagad iki wis kaadili. Isih akèh prakara kang arep Dakucapaké marang kowe, nanging saiki kowe durung kuwat nanggung. Nanging manawa Panjenengane, yaiku Rohing Kayekten, wus rawuh, Panjenengane bakal nuntun kowe menyang ing sakèhing kayekten: awit Panjenengane ora bakal ngandika saka kersané piyambak; nanging samubarang kang dirungu, iku kang bakal dipangandikakaké: lan Panjenengane bakal mratelakaké marang kowe prakara-prakara

kang bakal kelakon. Yokanan 16:7–13.

Pakaryané Roh Suci anggoné nuntun para prawan wicaksana mlebu ing “sakèhé kayektèn,” nuntut supaya Panjenengané negur, tegesé maringi pepeling utawa mbuktèkaké kaluputan, marang jagad bab dosa, kabeneran, lan pangadilan, yaiku telung langkah kang padha temenan sing ngasilaké salah siji: prawan wicaksana utawa prawan bodho ing Daniel pasal rolas. Pesen kang diidentifikasi déning Gusti Yesus minangka pakaryané Roh Suci iku yaiku “lenga,” sing mbabar béda antarané wong wicaksana lan wong duraka ing Daniel rolas. Umaté Allah ing dina pungkasan kudu mangertèni tambahing kawruh kanggo generasiné, lan kawruh iku nyakup pangenalane yèn wong-wong mau iku salah siji: prawan bodho utawa prawan wicaksana ing pasemon ing Matius pasal selikur lima.

“Yohanes dipun-tedahaké prakara-prakara punika wonten ing wahyu suci. Panjenenganipun mirsa golongan ingkang kagambaraken déning gangsal prawan wicaksana, kanthi damaripun sampun dipun-réwangi lan murub, lajeng panjenenganipun ngucap kanthi kabungahan ingkang mulya, ‘Inggih punika kasabaranipun para suci; ing ngriki wonten tiyang-tiyang ingkang netepi dhawuh-dhawuhipun Allah lan pitadosipun Gusti Yesus. Lan aku krungu swara saking swarga ngandika dhateng kula, Tulisna, Begjané tiyang pejah ingkang pejah wonten ing Gusti wiwit sapunika: Inggih, pangandikanipun Sang Roh, supados sami ngaso saking sakehing rekasaanipun; awit pandamelipun sami ndhèrèkaké piyambakipun.’”

Akeh wong kang ngrungokake pawarta malaékat kapisan lan kapindho padha ngira yèn wong-wong mau bakal urip nganti nyumurupi rawuhipun Kristus ing méga-méga swarga. Manawa kabèh wong kang ngakoni pracaya marang kayektèn wis nindakaké pandumané kaya prawan-pramésuari kang wicaksana, pawarta iku sadurungé saiki mesthi wis kawartakaké marang saben bangsa, kaum, basa, lan umat. Nanging lima iku wicaksana lan lima iku bodho. Kayektèn iku kuduné wis kawartakaké déning sepuluh prawan iku, nanging mung lima kang wis nyawisaké bekal kang perlu kanggo gabung karo golongan kang lumaku ana ing pepadhang kang wis teka marang wong-wong mau. Pawarta malaékat katelu iku diperlokaké. Pawarta iki kudu diwartakaké. Akeh wong kang wis lunga metu kanggo nemoni Sang Pengantèn lanang miturut pawarta malaékat kapisan lan kapindho, nolak pawarta malaékat katelu, yaiku pawarta pangujian kang pungkasan kang bakal diparingaké marang jagad.

“Pakaryan kang sarupa bakal kaleksanan nalika malaekat liyané, kang kagambarake ing Wahyu 18, maringi pawartané. Pawarta malaekat kapisan, kapindho, lan katelu kudu diwedharaké manèh. Panggilan bakal kaparingaké marang pasamuwan, ‘Metua saka ing kono, umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nampani dosané.’ ‘Babilon kang gedhé iku wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi papan padunungan dhemit-dhemit, lan pakunjaraning saben roh najis, lan kurungané saben manuk najis lan sengit. Awit sakehing bangsa wis padha ngombé saka anggur bebenduning laku jina dheweke, lan para ratu ing bumi wis padha laku jina karo dheweke, lan para sudagar ing bumi wis dadi sugih merga saka lubèring kaéndahan lan kemewahané.... Metua saka ing kono, umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nampani dosané, lan supaya kowé aja katampan paukuman-paukumané: awit

dosa-dosané wis ngrembaka tekan swarga, lan Gusti Allah wis ngèlingi pialané' [Wahyu 18:2-5].”

“Jupuken saben ayat ing pasal iki, lan waosen kanthi teliti, mligi loro ayat pungkasan iki: ‘Lan pepadhanging lilin ora bakal madhangi kowe maneh pisan; lan swaraning panganten lanang lan panganten wadon ora bakal keprungu maneh pisan ana ing kowe: awit para sudagarmu iku para wong gedhe ing bumi; awit lumantar sihirmu sakehing bangsa padha kasasar. Lan ana ing jeroné kapanggih getihé para nabi, lan para suci, lan sakehé wong kang dipatèni ana ing bumi.’”

“Pasemon bab sepuluh prawan diparingaké déning Kristus piyambak, lan saben rinciyané kudu ditliti kanthi temen. Bakal tekan sawijining wektu nalika lawang bakal katutup. Kita kaimbaraké salah siji minangka prawan kang wicaksana utawa kang bodho. Saiki kita durung bisa mbedakaké, lan kita uga ora nduwèni wewenang kanggo ngandharaké, sapa kang wicaksana lan sapa kang bodho. Ana wong-wong kang nyekel kayektèn ana ing sajroning pialang, lan wong-wong iki ing lairé katon kaya wong-wong kang wicaksana.” Manuscript Releases, volume 16, 270.

Minangka wong-wong Advent sing kudu nimbali para priya lan wanita metu saka Babilon nalika paugeran Minggu sing bakal enggal rawuh, kita “dipratélakaké salah siji minangka prawan kang wicaksana utawa kang bodho.” Rombongan sing dideleng déning Yokanan, “dipratélakaké déning limang prawan kang wicaksana, kanthi damar-damaré wis dirapèkaké lan murub,” kang salajengipun diidentifikasi déning Yokanan minangka wong-wong sing nduwèni “kasabarané para suci,” lan sing “netepi pepakon-pepakoné Allah lan pracayané Gusti Yésus,” iku yaiku satus patang puluh papat èwu wong sing kaajab netepi pepakon-pepakoné Allah, nindakaké pracayané Gusti Yésus, lan ngerti yèn dhèwèké iku para prawan ing pasemon Matius rolikur. Ora mung kudu mangertèni yèn dhèwèké iku salah siji prawan kang wicaksana utawa kang bodho, nanging uga kudu mbalèni pengalaman sing dipratélakaké déning Daniel minangka “diresiki, diputihaké, lan dicoba.”

Lan padha ngidung kaya dene kidung anyar ana ing ngarsaning dhampar, lan ana ing ngarsaning papat makhluk urip, lan para pinituwa; lan ora ana wong siji wae kang bisa sinau marang kidung iku kajaba satus patang puluh papat ewu, kang wis ditebus saka ing bumi. Iki wong-wong kang ora najis déning para wanita; awit wong-wong mau prawan. Iki wong-wong kang ndhèrèk Sang Cempen mring ngendi bae Panjenengané tindak. Wong-wong iki wis ditebus saka ing antaraning manungsa, dadi woh kawitan kagem Gusti Allah lan kagem Sang Cempen. Lan ana ing cangkemé wong-wong mau ora kapanggih cidra; awit wong-wong mau tanpa cacad ana ing ngarsaning dhamparé Gusti Allah. Wahyu 14:3-5.

Ana paling ora limang bebener kang kawakili ing Daniel pasal rolas, yaiku bebener-bebener kang ana gandheng cenenge karo gerakan Millerite saka malaékat kapisan, kang bakal diulang lan dimangertèni kanthi luwih jangkep déning gerakan wong satus patang puluh papat èwu. Salah siji saka bebener-bebener mau yaiku prosès panyucèn telung tataran kang ana gandheng cenenge karo pasemon bab sepuluh prawan. Bebener kapisan kang

dimangertèni déning William Miller ing babagan wektu kenabian yaiku “pitu mangsa,” saka Imamat selikur enem, lan bebener iku diidentifikasi ing Daniel rolas, lan iku minangka bebener kapisan saka sajarah Millerite kang kasebut ana ing kono.

Nanging sira, dhuh Daniel, tembung-tembung iku benêrna katutup, lan kitab iku segelna, nganti tekan wektu wekasan: akèh wong bakal mlayu mrana-mréné, lan kawruh bakal saya tambah. Banjur aku, Daniel, nyawang, lah ana wong loro liyané ngadeg, siji ana ing sapinggiré bengawan sisih kéné, lan sijiné ana ing sapinggiré bengawan sisih kana. Lan ana siji ngandika marang wong kang nganggo sandhangan mori alus, kang ana ing sadhuwuring banyuné bengawan, “Suwéné pira nganti tekan pungkasaning kaélok-an-kaélok-an iki?” Lan aku krungu wong kang nganggo sandhangan mori alus, kang ana ing sadhuwuring banyuné bengawan mau, nalika dhèwèké ngangkat tangané tengen lan tangané kiwa marang swarga, banjur supaos demi Panjenengané kang gesang salawas-lawasé, yèn iku bakal kanggo sawatara mangsa, mangsa-mangsa, lan saparo mangsa; lan nalika dhèwèké wus ngrampungaké nyebar-nyebaraké kakuwatané umat suci, kabèh prakara iki bakal rampung. Lan aku krungu, nanging aku ora mangertèni; banjur aku matur, “Dhuh Gusti kawula, punapa pungkasaning prakara-prakara punika?” Panjenengané banjur ngandika, “Lunga waé, Daniel, awit tembung-tembung iku wis katutup lan kasegel nganti tekan wektu wekasan. Akèh wong bakal disucèkaké, lan diputihaké, lan dicoba; nanging wong duraka bakal tumindak duraka; lan ora ana siji waé saka wong duraka kang bakal mangertèni; nanging wong wicaksana bakal mangertèni.” Daniel 12:4–10.

Perangan iki diwiwiti kanthi kitab Daniel dipasrahake katutup nganti tekan mangsa wekasan, lan perangan iki dipungkasi kanthi kitab Daniel dipasrahake katutup nganti mangsa wekasan. Ing antarané panyegelan kang kapisan lan kang pungkasan marang tembung-tembunge Daniel, paseksen kang kaiket kanthi sumpah saka “Panjenengané, sing gesang ing salawas-lawasé,” yaiku “yèn iku bakal lumaku salawasé satunggal mangsa, mangsa-mangsa, lan satengahing mangsa; lan nalika panjenengané wis ngrampungaké nyebar-nyebaraké kakuwatané umat suci, samubarang kabèh iki bakal katuntaské.”

Panjenengané kang maringi paseksi kanthi sumpah iki yaiku Panjenengané kang ana ing sadhuwuring banyu, kasandhangan mori alus. Daniel mirsani ana sawijining malaékat ing pinggir siji Kali Hidékel lan sawijining malaékat manèh ing pinggir sijiné, lan salah siji saka malaékat mau takon sawijining pitakon, kang banjur dijawab déning Panjenengané kang ana ing sadhuwuring banyu. Pitakon mau yaiku, “Nganti pira suwéné?” Iki padha karo loro tembung kapisan saka pitakon kang diajokaké ing ayat kaping telulas saka Daniel bab wolu.

Banjur aku krungu ana satunggaling wong suci ngandika, lan wong suci liyane matur marang wong suci tartamtu kang ngandika iku, “Nganti pinten suwene wahyu bab kurban saben dina, lan panerak kang ndadèkaké kasirnan, saéngga pasucèn lan bala wadyabala padha katérah ing sangisoring sikil?” Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Nganti rong èwu telung atus dina; sawisé iku pasucèn bakal disucèkaké.” Daniel 8:13, 14.

Struktur kenabian kang padha kapanggih ana ing loro pacelathon kasebut, kajaba manawa ing bab wolu, Daniel ana ing pinggir Kali Ulai, dudu Kali Hiddekel. Ing bab wolu ana malaékat (wong suci) “ngandika marang wong suci tartamtu kang lagi ngandika, nganti pira suwéné.” Tembung Ibrani kang dijarwakaké dadi “wong suci tartamtu” iku tembung Ibrani “Palmoni,” tegesé Sang Pangaét Kang Ajaib, utawa Sang Pangaéting Rahasia. Ing bab wolu Gusti Yesus (Sang Pangaét Kang Ajaib) lagi ngandika, lan ana wong suci liyané kang takon marang Gusti Yesus (wong suci tartamtu mau), “nganti pira suwéné.”

Ing pasal rolas, Panjenengane kang jumeneng ing sadhuwure banyu ditakoni déning sawijining malaékat kang ana ing salah siji gisik Kali Hiddekel, “nganti pira suwéné.” Kaloro pethikan iki kudu dipertimbangaké bebarengan, baris ing sadhuwuring baris. Pitakon kapisan ing pasal wolu yaiku, “nganti pira suwéné wahyu iku ngenani ngidak-idaké pasucèn lan bala, kang kawitan katindakaké déning paganisme, banjur déning kapapaan?” Pitakon ing pasal rolas yaiku, “nganti pira suwéné tumeka tekan wekasaning kaélok-an-kaélok-an iki.” Wangsulane kang dikukuhaké nganggo sumpah banjur diparingaké déning Palmoni, Sang Pangétung Ajaib kang ngagem mori lan jumeneng ing sadhuwuring banyu, “bakal kelakon sajrone satunggal mangsa, rong mangsa, lan saparo mangsa; lan samangsa panjenengané wus ngrampungaké nyebaraké pangwasaning umat suci, samubarang iki kabèh bakal rampung.”

Pitakon-pitakon bab Kali Ulai lan Hiddekel iku mangkene: “nganti pira suwéné wahyu babagan panyebaran umaté Allah, kang kaleksanan déning paganisme lan banjur kapapalèn, nalika padha ngidak-idaké pasucèn lan wadyabala?” Wangsulane, pangidak-idakan iku entèk ing taun 1798, nalika pakaryané Palmoni kanggo ngedegaké pasucèn Millerit wiwit, lan banjur rampung patang puluh enem taun sawisé, yaiku ing taun 1844, nalika pasucèn iku mesthiné disucèkaké.

Ing bab rolas Daniel mireng pacelathon mau, “nanging aku ora mangertos.” Daniel ngaturaken pepénginan supados mangertos, kados ingkang dipratandhakaké déning panjalukipun dhateng Kristus. “Dhuh Pangéranku, punapa ingkang badhé dados pungkasanipun prekawis-prekawis punika?” Pangandikanipun babagan pepénginan mangertos punika nglambangaké pepénginan para prawan wicaksana supados mangertos, awit sakabèhing rerembagan punika dipunpasang antawisipun kalih rujukan bilih kitab Daniel dipunsegel ngantos tumeka wekdaling pungkasan. Daniel nglambangaké pepénginan ingkang dipunpasang dhateng William Miller supados mangertos kayektèn ingkang dipunbukak segelé ing taun 1798, lan kayektèn ingkang kapisan dipuntuntun supados dipunmangertosi déning piyambakipun inggih punika pangidak-idaking papan suci lan bala, rumiyin déning paganisme lajeng déning kapapaan salebeting mangsa nalika kakuwatanipun umat suci kabuyar, minangka kasampurnan saking “pitu wekdal,” ing Levitikus likur enem.

Karepé Miller kanggo mangertèni kayektèn dipralambangaké déning karepé Daniel, nanging pangertené Miller durung pepak. Daniel nggambaraké karepé Miller, lan Belteshazzar nggambaraké wong-wong sing nduwèni pangerten pepak bab prakara mau lan wahyu iku. Paling ora ana limang kayektèn wigati sing dadi bagéan saka pengalamané para Millerit ing pasal rolas kitab Daniel, sing bakal nemu pasangan sajarah ing sajarah wong satus patang

puluh papat èwu. Salah sijiné yaiku yèn wong-wong mau netepi lan mangertèni yèn padha lagi netepi pasemon bab sepuluh prawan, kanthi proses pangujian telung tataran, lan sijiné manèh yaiku yèn padha mangertèni watu dhasar “pitung mangsa,” saka Imamat pasal rong puluh enem.

Kita bakal nerusake panaliten iki ing artikel kita sabanjuré.

“Banjur Kratoning Swarga iku bakal dipadhakaké karo sepuluh prawan, sing padha njupuk damar-padamané lan banjur metu arep nemoni pengantèn lanang. Lan lima ana sing wicaksana, lan lima ana sing bodho. Kang bodho padha njupuk damar-padamané, nanging ora nggawa lenga; déné kang wicaksana padha nggawa lenga ana ing wadah-wadahané bebarengan karo damar-padamané. Nalika pengantèn lanang iku suwé ora teka-teka, kabeh padha ngantuk lan turu. Nanging ing tengah wengi ana swara sesambat, Lah, pengantèn lanang teka; metua kowe padha nemoni dhèwèké. Banjur kabeh prawan mau padha tangi lan mbeneraké damar-padamané. Lan kang bodho padha kandha marang kang wicaksana, Wènèhana aku saka lengamu; amarga damar-padamané aku padha arep mati. Nanging kang wicaksana padha mangsuli, Ora, supaya aja nganti ora cukup kanggo aku lan kowé; luwih becik kowé padha lunga menyang wong sing adol, lan tuku kanggo awakmu dhéwé. Nalika padha lunga arep tuku, pengantèn lanang teka; lan sing wis siyap padha mlebu bebarengan karo dhèwèké menyang pésta palakrama; banjur lawangé katutup. Sawisé kuwi prawan-prawan liyané uga teka, karo matur, Gusti, Gusti, bukakna kanggo aku. Nanging dhèwèké mangsuli lan ngandika, Satemené Aku pitutur marang kowé, Aku ora wanuh marang kowé. Mulané padha waspada; awit kowé ora ngerti dina lan uga jamé nalika Putraning Manungsa rawuh.”

“Saiki kita lagi urip ing mangsa kang banget mbebayani, lan aja ana siji waé ing antarané kita kang kendhat anggoné ngupaya pepakèn kanggo rawuhipun Kristus. Aja nganti ana wong kang niru tuladha para prawan bodho, lan ngira yèn aman manawa ngenteni tekané mangsa krisis dhisik sadurungé olèh pepakèn watak supaya bisa tetep ngadeg ing wektu iku. Bakal kasep banget anggoné ngupaya kabenerané Kristus nalika para tamu wis katimbal mlebu lan dipriksa. Saiki iki wektu kanggo ngagem kabenerané Kristus,—sandhangan manten kang bakal ndadèkaké kowé pantes lumebu ing pésta kawinané Sang Cempé. Ing pasemon mau, para prawan bodho digambaraké nyuwun lenga, nanging ora olèh nalika padha nyuwun. Iki minangka pralambang tumrap wong-wong kang durung nyawisaké awaké dhéwé kanthi ngrembakakaké watak supaya bisa tetep ngadeg ing mangsa krisis. Kaya-kaya padha marani para tanggané lan matur, Wènèhana aku watakmu, utawa aku bakal tiwas. Wong-wong kang wicaksana ora bisa maringaké lengané marang lampu para prawan bodho kang murupé wis kedhep-kedhep. Watak iku ora bisa dipindhahaké. Watak iku dudu barang kang bisa dituku utawa didol; watak iku kudu digayuh. Gusti wis maringi saben wong sawijining kalodhangan kanggo olèh watak kang bener sajroning wektu sih-rahmat; nanging Panjenengané ora nyawisaké dalan supaya siji manungsa bisa maringaké marang liyané watak kang wis dikembangaké déning awaké dhéwé lumantar ngliwati pengalaman-pengalaman kang abot, kanthi sinau piwulang saka Sang Guru Agung, supaya bisa nduduhaké kasabaran ing sajroning pacoban, lan nindakaké pracaya supaya bisa mindhahaké gunung-gunung

kang mokal. Ora bisa maringaké semerbaké katresnan,—mènèhi marang liyané kaendahan budi, katrampilan, lan ketekunan. Ora mungkin siji ati manungsa nyuntakaké menyang ati liyané katresnan marang Gusti Allah lan marang umat manungsa.”

“Nanging dinané bakal teka, lan wis cedhak tumrap kita, nalika saben tataran watak bakal kababar lumantar panggodha kang mirunggan. Wong-wong sing tetep setya marang asas, sing ngetrapake pracaya nganti pungkasan, iya bakal dadi wong-wong sing wis kabukten setya ana ing sangisoring ujian lan pacoban sajroning wektu-wektu sadurungé mangsa probationé, lan wis mbentuk watak manut sarupaning Kristus. Wong-wong iku bakal dadi wong-wong sing wis ngupaya pangenalan kang raket karo Kristus, sing, lumantar kawicaksanan lan sih-rahmaté, padha tanpa panduman ing kodrat ilahi. Nanging ora ana manungsa siji waé kang bisa maringi marang liyané pengabdianing ati lan sipat-sipat pikiran kang luhur, lan nyukupi kakurangané kanthi kakuwatan moral. Saben kita bisa nindakake akèh tumrap siji lan sijiné kanthi maringi marang manungsa tuladha kang sarupa Kristus, mangkono anggon kita mengaruhi wong-wong supaya padha sowan marang Kristus kanggo kabeneran kang tanpa iku wong-wong mau ora bakal bisa ngadeg ana ing pangadilan. Manungsa kudu kanthi pandonga nimbang prakara wigati babagan pambangunan watak, lan mbentuk wataké manut tuladha ilahi.” *The Youth Instructor*, January 16, 1896.